

prohlásiti nepravdu v tom směru, že mu byla pravdivost skutečností přesvědčivě prokázána.

Čís. 9199.

Předpisem stanov, že se proti akciové společnosti pokládá za akcionáře jen ten, kdo jest zapsán v knize akcionářů jako vlastník akcie, není zabráněno, by jednotlivé majetkoprávní nároky, obzvláště nárok na dividendu, nebyly postoupeny třetí osobě a jí uplatňovány.

(Rozh. ze dne 21. září 1929, Rv II 24/29.)

Žalobce domáhal se na žalovaném z důvodu obohacení vyplacení dividendy na akcie, tvrdě k nim vlastnické právo. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, odvolací soud uznal podle žaloby.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolání.

Důvody:

Spornou zůstala jen otázka, zda žalobci přísluší i nárok na dividendu na akcie čís. 970 a 971 rolnického akciového cukrovaru ve V. Dovolatel již nenapadá úsudek soudů nižších stolic, že žalobce nabyt těchto akcií dědictvím, pokud se týče darováním od své matky a od svých sester, trváje na námitce, že žalobce proto není vlastníkem akcií, že jejich převod na něho nebyl proveden podle stanov, a že mu nárok na dividendu nepřísluší také z toho důvodu, že dal sporné akcie do zástavy své sestřenici Ludmile S-ové. Jest přisvědčiti dovolateli, že se převod akcií na žalobce nestal za podmínek § 8 až 15 stanov, avšak těmito předpisy jest omezen jen převod akciového práva jako takového, převod členství v akciové společnosti. Proti ní pokládá se za akcionáře jen ten, kdo jest v knize akcionářů jako vlastník akcie zapsán. Řečenými předpisy není však nijak zabráněno, by jednotlivé majetkoprávní nároky, obzvláště nárok na dividendu nebyl postoupen třetí osobě a jí uplatňován, ačkoliv v knize akcionářů není zapsána (srovnej Staub Kommentar § 222 pozn. 3). Jen o tento nárok na dividendu jde v tomto sporu. Nelze pochybovati o tom, že tento nárok přísluší žalobci, jemuž akcie, pokud jich nenabyt dědictvím, byly darovány a do držby také odevzdány, a netřeba se proto zabývati otázkou, zda cukrovar ve V. uznal žalobcův nárok. Bylo ovšem také zjištěno, že žalobce dal sporné akcie své sestřenici Ludmile S-ové do zástavy s tím, že si má dividendou na ně umořovati svou pohledávku za ním, bylo však též zjištěno, že, když dovolatel vedl na dividendu exekuci, Ludmila S-ová vyzvala žalobce, by si vymáhal své právo soudně. Nelze proto ani z toho důvodu upříti žalobci oprávnění ke sporu, neboť, dostal-li dividendu na místě Ludmily S-ové dovolatel, šlo to rovněž na úkor žalobcův, poněvadž měl jí býti uhrazen jeho dluh u Ludmily S-ové.

Odvolací soud tudíž nepochybil po právní stránce dospěv k úsudku, že dovolatel jest bezdůvodně obohacen na úkor žalobce a že jest podle § 1431 obč. zák. povinen nahraditi mu částku vypočtenou odvolacím soudem, jejíž výši dovolatel nenapadá.

Čís. 9200.

Exekuce na základě říšskoněmeckého exekučního titulu.

Není-li z rozsudku přiloženého k exekučnímu návrhu patrné, že německý rozsudečný soud byl příslušný podle československého práva, bylo na vymáhající straně, by přiložila aspoň žalobu uplatňující důvod příslušnosti podle předpisu shodného s předpisy zdejší jurisdikční normy.

(Rozh. ze dne 25. září 1929, R I 704/29.)

Soud první stolice povolil exekuci na základě rozsudku říšskoněmeckého soudu. Rekursní soud napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud zamítl exekuční návrh.

Důvody:

Podle § 55 druhý odstavec, první věta ex. ř. měl navrhovatel dokázati kromě jiného též náležitosti požadované ve smyslu vládní vyhlášky ze dne 25. června 1924, čís. 131 sb. z. a n. § 328 čís. 1 a 2 civilního řádu soudního platícího v německé říši. To se nestalo. Z rozsudku přiloženého k exekučnímu návrhu není patrné, že německý soud rozsudečný byl příslušným podle čsl. zákona, neboť o příslušnosti není v něm zmínky. Záleželo na vymáhající straně, by přiložila aspoň žalobu uplatňující důvod příslušnosti podle předpisu shodného s předpisy zdejší jurisdikční normy, jež nevyžadují zvláštního listinného dokladu, spokojující se s údaji žaloby. Nebyla prokázána ani náležitost čís. 2 t. j. že žalovanému byly obsílka neb opatření, kterým byl spor zahájen, doručeny buď osobně ve státě procesního soudu nebo právní pomocí se strany československé. Nedostatky ty, na něž poukázal povinný již v rekursu, postačují ke změně napadeného usnesení zamítnutím exekučního návrhu.

Čís. 9201.

Otázku jsoucnosti a splatnosti zabavené pohledávky nelze rozvinouti a řešiti při povolení exekuce ani při rozhodování o návrhu na zrušení exekuce podle § 39 čís. 2 ex. ř., nýbrž teprve v případném sporu s podlužníkem.

Pozemková reforma.

Na hyperochu, vyplývající pro dlužníka z přejímací ceny za zabraný majetek, jest přípustná exekuce.